

Πραγματοποιήθηκε χθες, 19/01 η κεντρική προεκλογική συγκέντρωση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ-ΜΑΡΣ στο θέατρο ΔΙΑΝΑ.

Ο χώρος ήταν ασφυκτικά γεμάτος ενώ τον παλμό των συνθημάτων έδωσε η νεολαία με τη μαζική παρουσία της. Κεντρικό σύνθημα ανάμεσα στα πολλά που ακούστηκαν ήταν το “Εμπρός μαρς να κάνουμε ανταρσία, ψωμί παιδεία ελευθερία”.

Ακολουθούν τα πρώτα βίντεο με ομιλίες – χαιρετισμούς, θα ακολουθήσουν και τα υπόλοιπα στις επόμενες ώρες. [\[συμπληρώθηκαν\]](#)

Η ομιλία της Ελένης Βαφειάδου:

Το θέατρο δονήθηκε από συνθήματα όταν χαιρέτισε η Άννα Ζούμπου, από τον ηρωικό αγώνα των καθαριστριών στο υπουργείο Οικονομικών:

Άγγελος Χάγιος:

Χρήστος Μπίστης:

Γιάννης Κουτσουράδης:

Δημήτρης Κοσκινάς:

Χρήστος Κατσούλας:

Γιάννης Σηφακάκης:

Τάκης Θανασούλας:

Τάσος Βασιλειάδης:

Μαριάννα Τσίχλη:

Τζαβέντ Ασλάμ:

Η ομιλία της Ελένης Βαφειάδου:

Σύντροφοι και συναγωνιστές, φίλοι και φίλες,

Στις συνθήκες της μεγαλύτερης μεταπολεμικής κρίσης στον κόσμο και τη χώρα μας, διανύουμε την πιο σύντομη προεκλογική περίοδο της ιστορίας, στην οποία θα προσπαθήσουν παγιδέψουν και πάλι το λαό στα πλαίσια του νέου δικομματισμού που διαμορφώνεται.

Η Ν.Δ επιλέγει-όπως αρμόζει στη δεξιά άλλωστε- έναν προεκλογικό λόγο βασισμένο στο φόβο, που φτάνει την ανοιχτή τρομοκρατία, όπως έχει ακολουθήσει και στην μέχρι τώρα θητεία της με τη φοβερή καταστολή που βιώσαμε στους αγώνες της τριετίας, τις επιστρατεύσεις, την αστυνομική ασυδοσία και ατιμωρησία, τους τσεκουροϋπουργούς και γενικά τον εκφασισμένο λόγο και πράξη της. Ζήσαμε τις αποτυχίες των αλληπάλληλων

«success stories» της. Είδαμε πόσα μνημόνια έσκισε και πόσα καινούρια υπέγραψε και υπερασπίστηκε πολιτικά. Επίσης είδαμε και το προεκλογικό της πρόγραμμα. Γι αυτό και πρέπει να μαυριστεί αυτή και οι συνεργοί, τα ΠΑΣΟΚ και τα Ποτάμια της φτώχειας και της λιτότητας.

Δεν αρκεί όμως μόνο να φύγουν αυτοί. Γιατί ο ΣΥΡΙΖΑ από την άλλη, που κάνει επίκληση στο συναίσθημα χρησιμοποιώντας λέξεις όπως ελπίδα, αλλαγή, μέλλον, έχει προ πολλού καταλήξει στο ίδιο δια ταύτα με τους αντιπάλους του. Αυτό του ευρωμονόδρομου, αυτό της συννενόησης με τους "εταίρους".

Απέναντι στο πραγματικό ερώτημα που μπαίνει, ο ΣΥΡΙΖΑ επιλέγει το ρόλο της ήρεμης συναινετικής δύναμης. Στελέχη του με χαρακτηριστική χαλαρότητα αρχίζουν μια φιλολογία διαχωρισμού του μνημονίου από τις δανειακές συμβάσεις και μια άλλη φιλολογία περί ενός «ευρωπαϊκού προγράμματος» δήθεν πολύ αλλιώτικου από το υφιστάμενο, αποδέχονται τους ισοσκελισμένους προϋπολογισμούς- παίζουν με δίπολα τύπου καλός Ντράγκι εναντίον κακού Σόιμπλε, όταν το κούρεμα των καταθέσεων στην Κύπρο και ο ωμός εκβιασμός δεν είναι σενάριο, αλλά πραγματικότητα.

Υπόσχονται ψίχουλα για τους εντελώς εξαθλιωμένους, όπως κάνουν οι φιλόδοξοι και όχι οι αριστερές κυβερνήσεις. Επιλέγουν, αντί να πάρουν πίσω τη ΔΕΗ, τις τηλεπικοινωνίες, τον ΟΠΑΠ, αντί να εξαγγείλουν την επαναπρόσληψη των απολυμένων εκπαιδευτικών, γιατρών, καθαριστριών, σχολικών φυλάκων -από όπου προέκυψαν τα πρωτογενή πλεονάσματα- αντί να προϋπολογίσουν επίδομα ανεργίας για όλους τους άνεργους, επιλέγουν να πληρώσουν τη δόση του Μαρτίου και μετά, αυτή του Ιουνίου και να ξαναβγάλουν πλεονάσματα.

Με αφέλεια αναφέρονται στην «Ευρώπη των λαών» όταν η στήριξη του φασιστικού καθεστώτος στην Ουκρανία, όταν τα Φαρμακονήσια και η ΦΡΟΝΤΕΞ είναι πραγματικότητα.

Προβάλλουν στην Ε.Ε αυτά που θέλουν να συμβούν και όχι αυτά που πραγματικά συμβαίνουν.

Οι δηλώσεις Τσίπρα για την παραμονή μας στο ΝΑΤΟ αποτελούν προσβολή για όλη την αριστερά και παραπέρα απόδειξη για τη μεταστροφή και το μικρομεγαλισμό του ΣΥΡΙΖΑ. Ο ΣΥΡΙΖΑ από ό,τι φαίνεται θα είναι ο νικητής των εκλογών, θα πάρει την ιστορική ευκαιρία να στήσει κάποιου είδους κυβέρνηση.

Χάνεται πάλι, προς το παρόν τουλάχιστον, μια άλλη ιστορική ευκαιρία, αυτή του να ανοίξουν πλήρως και να απαντηθούν τα πραγματικά ερωτήματα στρατηγικής, που έχουν να κάνουν με τη δέσμευση στην Ε.Ε και το ευρώ, τη μονομερή διαγραφή του χρέους, αλλά και με την

ανάδειξη της ευθύνης και της προοπτικής ενός κραταιού-στις συνειδήσεις-καπιταλιστικού συστήματος. Ενός συστήματος, που ενώ αγκομαχά και παραπαίει, κλονίζεται και απονομιμοποιείται, όπως έχουν δείξει παγκόσμια από το κίνημα occupy wall street μέχρι και τις ευρωπαϊκές πλατείες, την ίδια ώρα το εμφανίζουν ακόμα ως μονόδρομο.

Εδώ έρχεται να απαντήσει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ-ΜΑΡΣ και να παίξει το δικό της ρόλο.

Η κάθοδος της ΑΝΤΑΡΣΥΑ με την Μετωπική Αριστερή Συμπόρευση, σκοπό έχει σε αυτή τη φάση να βοηθήσει για να ξεκαθαρίσουν τα «στρατόπεδα». Ζούμε τα 8 χρόνια της ύφεσης ένα ιδιότυπο πόλεμο χωρίς όπλα και τανκς, χωρίς ωστόσο να έχει ξεκαθαρίσει και να εκφράζεται πολιτικά με πλειοψηφικούς όρους ποιοί είναι οι «φίλοι» και ποιοί οι «εχθροί» και σε αυτό θέλουμε να συμβάλουμε.

Με μια αριστερά που μέσα από την ωρίμανσή της στους αγώνες που δίνει καθημερινά με το λαό, έχει μεταβατικό πρόγραμμα, δηλαδή προτάσεις. Προτάσεις όμως, που προϋποθέτουν τα σύγχρονα ιστορικά όχι.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ-ΜΑΡΣ λέει όχι στο Ευρώ και την Ε.Ε.

Γιατί από την ένταξή μας στην ΕΟΚ το 1981 και στην Ευρωζώνη το 2001 μέχρι σήμερα οι θυσίες που κάναμε από τότε για το ευρώ οδήγησαν :

1. Στην κατάρρευση του αγροτικού προϊόντος από 15% του ΑΕΠ προ ένταξης στο 3% σήμερα.
2. Στη μετατροπή της Ελλάδας από εξαγωγική χώρα, σε χώρα εισαγωγής αγροτικών προϊόντων.
3. Στην κατάρρευση της βιομηχανικής παραγωγής από 34% στο 10% στις μέρες μας. Ποσοστό που δεν εξηγείται μόνο από την παγκόσμια τάση μεταφοράς του 2γενούς τομέα σε εργοδοτικούς παραδείσους της περιφέρειας.
4. Σ' αυτές τις συνθήκες η εισροή κεφαλαίων από την ΕΕ μέχρι το ξέσπασμα της κρίσης του 2009 ήταν τέτοια, που για κάθε 1 ευρώ που μας προσέφεραν εμείς τους επιστρέψαμε 6 μέσω των εισαγωγών.
5. Να που οφείλεται η εφιαλτική εκτίναξη του δημόσιου χρέους μαζί με την τοκογλυφική του εκμετάλλευση, που θέλει 50 χρόνια να ξεχρεωθεί.

Εκεί μας έφερε όχι η τεμπελιά των Ελλήνων, αλλά μια καπιταλιστική Ευρώπη, που μας ήθελε πελάτες και όχι παραγωγούς.

Αυτός είναι ο καπιταλισμός. Και ενδεχομένως να μην είναι το επίδικο των φετινών εκλογών, όμως πάντα υπάρχει και πάντα μας απομυζά ανελέητα, ακόμα και στις καλές του μέρες.

Όσο δεν τον κατονομάζουμε σαν πηγή δεινών και όσο διατηρούνται ζητήματα ταμπού στην αριστερά, θα είμαστε σε κατάσταση ήττας, ακόμα κι αν έχουμε αριστερή κυβέρνηση.

Σαν ζήτημα ταμπού αντιμετωπίζεται και το στρατηγικό ζήτημα της παραμονής στην Ε.Ε. . Ας δούμε επιγραμματικά τι δεν μπορούμε να κάνουμε εντός της, για να εξηγηθεί γιατί σαν ΑΝΤΑΡΣΥΑ-ΜΑΡΣ την απορρίπτουμε.

1. Δεν μπορούμε να έχουμε καμιά οικονομική ανάπτυξη σύμφωνα με τις ανάγκες του λαού και του τόπου αφού δεν μπορούμε να ελέγξουμε ούτε την κίνηση κεφαλαίων, μιάς και μια από τις 4 βασικές αρχές της Ε.Ε είναι η ελεύθερη διακίνησή τους.
2. Δεν μπορούμε να βάλουμε δασμούς στα εισαγόμενα λόγω της ελεύθερης διακίνησης προϊόντων.
3. Δεν μπορεί να διεκδικηθεί σταθερή δουλειά για όλους, αφού προωθείται μέσω της ατζέντας Ευρώπη 2020 περισσότερη ελαστική εργασία, ως απάντηση στην ανεργία.
4. Δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί με ταξική αλληλεγγύη και ανθρωπισμό το μεταναστευτικό.

Επίσης δεν μπορούμε να έχουμε ανάπτυξη για το λαό, εκτός κι αν εννοούμε ανάπτυξη την κοροϊδία των κατευθυνόμενων ΕΣΠΑ. Η Ευρώπη δεν προβλέπει μια υγιή, πολύπλευρη ανάπτυξη που θα προκύπτει από τις λαϊκές ανάγκες και θα επιστρέφει στο λαό, παρά τις αρπαχτές των ιδιωτών με ένα ισχυρό κράτος που ούτε καν ελέγχους δεν θα πραγματοποιεί.

Τέτοια παραδείγματα, όπου οι ιδιωτικές επενδύσεις βρίθουν- τις περισσότερες φορές καταστρέφοντας το φυσικό πλούτο και το περιβάλλον- ενώ ο κόσμος πεινάει, τις ξέρουμε και δεν τις ζηλεύουμε. Αυτά προβλέπει η Ε.Ε, που δεν είναι των λαών, αλλά των εκμεταλλευτών και μάλιστα των μεγαλύτερων από αυτούς.

Το μεταβατικό πρόγραμμα που προτείνουμε εμείς είναι λειτουργικό ως άθροισμα. Δεν έχει νόημα μόνη της η έξοδος από το ευρώ, ούτε καν από την Ε.Ε. Μαζί με τα παραπάνω είναι απαραίτητες και άλλες ενέργειες, όπως η εθνικοποίηση των τραπεζών, για να ελεγχθεί η

κίνηση κεφαλαίων, να εμποδιστεί το bank run αφενός και να ασκηθεί κοινωνική πολιτική αφετέρου. Και ούτε καν μόνο αυτή, αλλά μια εθνικοποίηση με δημόσιο έλεγχο, όπου δεν θα μπορεί να παίρνει ο εκάστοτε διευθυντής της Τράπεζας Ελλάδος π.χ. τα αποθεματικά ταμείων και να κάνει PSI, αποτέλεσμα του οποίου είναι ο κίνδυνος μη καταβολής συντάξεων και ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης και όχι βέβαια η έξοδος μας απ' την Ε.Ε., το Ευρώ και η μονομερής διαγραφή του χρέους που τα διασφαλίζει.

Θα πει κανείς ότι αυτά πάνω κάτω υποστηρίζει και το ΚΚΕ. Εν μέρει και στα λόγια. Η λύση ωστόσο που προτείνεται από τους συντρόφους είναι μόνο η ενίσχυση του ΚΚΕ και η λαϊκή εξουσία. Κανένα μεταβατικό πρόγραμμα που θα ανοίξει το δρόμο για ευρύτερες κατακτήσεις, για αναθάρρηση του εργατικού κινήματος. Απομόνωση και εχθρικότητα στα σωματεία, στους αγώνες και τις απεργίες. Γιατί εκτός από αγώνες που στήριξε το ΚΚΕ, υπάρχουν και οι αγώνες στους οποίους-μαζί με το ΣΥΡΙΖΑ-έκαναν πίσω. Όσο το ΚΚΕ περιμένει μέσα από τον κοινοβουλευτικό δρόμο, και όχι μέσα απ' την ενεργοποίηση της εργατικής τάξης, να έρθει η λαϊκή εξουσία που θα σκίσει τα μνημόνια, οι εργάτες θα πεινάνε και το ίδιο θα λειτουργεί ως εφεδρεία των πιο αντιδραστικών επιδιώξεων.

Αυτά που αναπτύξαμε παραπάνω είναι το ένα σκέλος του λόγου ύπαρξής μας. Το δεύτερο, που είναι δεμένο με την τοποθέτησή μας στην ταξική σκακιέρα, έχει να κάνει με τις καθημερινές αναμετρήσεις στους χώρους δουλειάς και στις γειτονιές μας. Και σε αυτό το πεδίο η ΑΝΤΑΡΣΥΑ και οι αγωνιστές του Μετώπου, προσεχώς και πιο μαζί, έχει δώσει δυνάμεις και θα συνεχίσει να δίνει, όπως στις απεργίες πολλών χώρων όπως στις Σκουριές και στην ΕΡΤ, στην Κερατέα, στα σχολεία με τις απεργίες των καθηγητών και τις καταλήψεις των μαθητών και για τη δημιουργία και ενίσχυση ενός άλλου δρόμου και στο συνδικαλιστικό κίνημα, διαφορετικό από αυτόν της εδώ και χρόνια ξεπουλημένης και γραφειοκρατικής ηγεσίας, που μόνο δυσφημιστικά και εις βάρος των εργαζομένων λειτουργεί.

Για την αριστερά είναι κομβικής σημασίας το θέμα της οργάνωσης του λαού. Και θα έπρεπε να είναι και για τον ΣΥΡΙΖΑ, ο οποίος την ώρα που αυταπατάται μιλώντας για επανίδρυση ολόκληρης της Ε.Ε., της τόσο αντιδραστικής, χουντικής, ιμπεριαλιστικής Ε.Ε. δε λείπει κουβέντα για την επανίδρυση του συνδικαλιστικού ή του αγροτικού κινήματος, για την οργάνωση του λαού!

Η έμφαση στους αγώνες δεν σημαίνει ότι αρκούμαστε σε έναν σκέτο κινηματισμό, για να καρπωθούν τους αγώνες μας άλλα πολιτικά σχέδια. Σχέδια, που σπέρνουν επικίνδυνες αυταπάτες μιας σχεδόν ρόδινης κατάστασης, αφού το μόνο στο οποίο καλούν είναι η

κυβερνητική εναλλαγή. Σχέδια που μπορεί απλά να αποτελέσουν την αριστερή παρένθεση που θα παρεμβληθεί σε μια ακόμα πιο ακροδεξιά επόμενη διαχείριση.

Για αυτό κατεβαίνουμε και σε αυτές τις εκλογές. Και μέσα από τις συνεργασίες όπως τώρα με τη συνεργασία της ΑΝΤΑΡΣΥΑ με το Μέτωπο Αριστερής Συμπόρευσης και τις απευθύνσεις μας στην υπόλοιπη αριστερά, μέσα από διάλογο δημιουργούμε μια άλλη κουλτούρα, αυτή των ανοιχτών και δημοκρατικών διαδικασιών, της καταπολέμησης μικροκομματικών λογικών και της κατοχής της απόλυτης αλήθειας.

Γιατί δεν είναι χαμένη η ψήφος στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ-ΜΑΡΣ.

Καταρχάς δεν υπάρχει χαμένη ψήφος για δημοκρατικούς ανθρώπους. Αν υπήρχε, τότε θα ήμασταν καταδικασμένοι σε μια αιώνια εναλλαγή μεταξύ των δυο πρώτων και το σύστημά μας θα ήταν επίσημος δικομματισμός και όχι ο ανεπίσημος που έχουμε σήμερα.

Υπάρχει πολιτικά χαμένη ψήφος όμως.

Τέτοια, χαμένη ψήφος είναι αυτή που δε μας εκφράζει, είναι αυτή που μας διαψεύδει, είναι η εξαπατημένη ψήφος, είναι αυτή για την οποία κρατάμε μικρό καλάθι, είναι αυτή για την οποία μετανιώνουμε πριν καν ψηφίσουμε.

Λειπή ψήφος είναι αυτή που μένει μόνο εκεί που την πέταξαν, στην κάλπη. Είναι αυτή που δεν έχει συνέχεια στην δημοκρατική άσκηση άλλων καθκόντων και δικαιωμάτων. Είναι αυτή που δεν έλεγξαν την αλήθεια της μετά.

Αντίθετα κερδισμένη είναι η ψήφος που με σιγουριά αναγνωρίζει τα στρατόπεδα. Είναι η ψήφος που βάζει συγκεκριμένους στόχους που αντιστέκονται στην επίθεση στα δικαιώματα και τις ζωές μας και δίνουν την προοπτική της συνολικής απελευθέρωσης της εργαζόμενης πλειοψηφίας. Καλούμε όλους και όλες να μη δώσουν μια χαμένη ψήφο, να μη δώσουν ούτε μια λειπή ψήφο.

Να δώσουν μια χρήσιμη και κόκκινη ψήφο στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ-ΜΑΡΣ! Η δυνατή ΑΝΤΑΡΣΥΣ-ΜΑΡΣ θα δώσει ηχηρό μήνυμα τόσο στο αστικό μπλοκ, όσο και στις αριστερές κυβερνήσεις που λυγίζουν ήδη υπό το βάρος αυτών που θεωρούν εταίρους τους. Θα δώσει μήνυμα και σε εμάς να συνεχίσουμε πιο δυνατά στο δρόμο της ανυπακοής.

Με αυτούς που θα κάνουν το βήμα και θα δώσουν αυτή την ψήφο, αλλά και με όλους αυτούς που θα συνεχίσουν να ζουν τις επιπτώσεις μια κρίσης που δε δημιούργησαν, τους άνεργους,

τους κακοπληρωμένους και τους απλήρωτους, τους φτωχούς συνταξιούχους, τους αγρότες και τους νέους επιστήμονες που ετοιμάζουν τις βαλίτσες τους για έξω, θα βρεθούμε από τις 26 του μηνός στο δρόμο, χωρίς περίοδο χάριτος, χωρίς άλλη αναμονή!